

B. ØSTRING

N-1322 HØVIK, 7.9.92.

FJORDVEIEN 77 B
TELEFON: (02) 53 09 54Brev fra Norling. 3.6.d.å..

Norling har svenske foreldre, men er født i Spania. Først efter at han begynte å få interesse for hva som skjedde under krigen, fikk han vite at hans far hadde vært svensk frivillig i Waffen-SS. Han har bare vært i Sverige et par ganger. I Norge fler. Vi har samarbeidet mange år. Siden ingen norske har gjort det, er det blitt til at han er den som har hatt mest på trykk i utlandet om norske friville på tysk side. I spanske og amerikanske blader etc. med meget stor utbredelse.

Jeg har svart ham på ovennevnte brev. Men kan ikke si noe om dette med avtalen om 350 mann. Formodentlig kan du? Send ham gjerne svaret direkte. Men siden dette vel også bør være stoff for registrering hos Baardseth bør han få kopi. Personlig er jeg også sterkt interessert av hva som foregikk den gangen og vil gjerne orienteres.

Jeg har oppfattet noe rundt dette slik:

Alt forsendelsen av Legionen til Drammen forteller jo at man tidlig var innstilt på transport sydover. Og at løftene fra Terboven om norsk, norsk i alt fra det øyeblikk Hitler var klar over at det her var gått over streken for hva han ville tillate av selvstendighet, straks ble funnet nødvendig-fra tysk-side-å endre.

Quisling skal da vi ble sendt til Tyskland ha gitt beskjed til Kjelstrup at eftersending av manskaper ikke skal finne sted. Og at alle nye frivillige ~~etter avreisen~~, herefter skal samles på Torpo for utdanning for en oppsetting av en norsk Skibataljon. Og utdannelsen her tok klart sikte på dette. Men Quist, Marstander og Holter ble påvirket av Redies o.a. og klarte gjennom intriger å få de fleste nye avsted til Fallingbosl. Noen nektet.

På samme tid eller noe senere skal Møystad ha meldt av at han kunne stille et kompani på benene fra Opplandene. Men i ergrelse over den vending det hele tok i tysk retting skal han ha nektet gi fra seg mannskapsliste og stoppet det hele.

Det er mulig at jeg ble regnet som så parti eller Quisling innstilt at jeg ikke alltid fikk høre minus nyheter. Så jeg kan ikke si annet enn at det en tid - husker ikke når - ble nevnt for meg et par ganger at det skulle være inngått en, jeg tror det ble nevnt, "kjøtt og flesk" avtale med salg av "levende slakt" mellom de tyske og Orvar Sæther.

For meg er derfor hele dette noe av et virvar, så jeg kan ikke gi noe virkelig svar på hans avmerkede spørsmål nr.1. Jeg har imidlertid lovet at han skal få en avklaring.

Bjørn.

D E N N O R S K E L E G I O N .

O P P S T I L L I N G E N S O M M E R E N O G H Ø S T E N 1 9 4 1 .

Avtale om at Rikshirden skal stille ytterligere 350 mann til Legionen.

1943, jull.

Major F. H. Kjelstrups skriv til Oulslings kanselli, bilagt med:

- a) Kortfattet oversikt vedr. Den norske Legion, skrevet av major Kjelstrup sommeren 1942.
- b) P.M. (udatert) fra major Kjelstrup om norske forhold av betydning for tilslutning til Den norske Legion.
- c) P.M. (udatert) fra major Kjelstrup om Den norske Legions lån til Rikshirden.
- d) Skriv av 22/12 1941 fra major Kjelstrup til Den høheren SS- und Polizeiführer.
- e) Major Kjelstrups sirkulære av 8/12 1941 til de frivillige av Den norske Legion. «Hva vil Nasjonal Samling?»

Ad c.

På grunn av stedsfunnen omorganisering av Den norske Legions feltbataljon i Tyskland var det et sterkt behov for supplering av styrken. Da frivillige i tilstrekkelig antall ikke hadde meldt seg, bestemte Føreren 1. oktober 1941 at Rikshirden skulle avgi 350 mann hertil. Legionen avga arbeidshjelp til Rikshirden for å få saken hurtig i orden, men resultatet lot vente på seg.

Berlins krav om supplering og Rikshirdens betingelser for å assistere med vervingen førte til at Legionssjefen med N.S.-Førers vitende lot Rikshirden få finansiell støtte til propagandaen i form av et lån (kr. 100.000.—) mot vekselobligasjon — en ubetydelig støtte sett i lys av Rikshirdens store innsats av frivillige, dens omkostninger til verving m. v. Av kretser som ikke kjente sammenhengen ble også dette søkt utnyttet imot staben under propagandabeteignelsen «slavehandel». *Hjelp til stats. artikkel?*

Herr Björn Östring
Fjordveien 77 B
N-1322 HÖVIK

Fuengirola den 03.Juni.1992

Hei !

Bare någre rader vedr. några PM som Major F.H. Kjelstrup skrev til Quisling Juli 1943 med diverse vedl. (Ble bilagt i Quislings sak 1945) . Har INO kanskje kopior av disse handlingar som nevns ?

Jeg har sendt kopi til Sverre Kjelstrup også for å be ham om sin oppfattning om det han husker ettersom han var ju også på staben en periode. I Ole Andreas Dahls arbeid (1972) om Den norske Legion så nevns det flere ganger skriv fra Kjelstrupsaken som ligger i Riksarkivet (landssviksavdelningen). Jeg har ju fått handlingar via Riksarkivet så kanskje jeg kunde direkte kontakt Kolsrud om dette om INO ikke har disse dokumenter. Dahls arbeid er opplysvokende vedr de politiske problem omkring oppsetningen av legionen.

Spesielt interessant burde det vare å vite om Generallöytnant Juttner besvarte Major Kjelstrups P.M. som ble levert den 5/9 1941. Tyskerne brukte ju alltid å besvare alle disse skriv.

Og nu til de konkrete spørsmål:

1) Major Kjelstrup skriver i P.M. c) vedr. Den norske Legion og Rikshirden at "Da frivillige i tilstrekkelig antall ikke hadde meldt seg, bestemte Föreren i oktober 1941 at Rikshirden skulle avgi 350 mann hertil." Vet du något om detta ?

2) Det ble avlagt 3 edavleggelse i Legionen: Fallingbostel (Med Quisling til stede), Stettin (Med Minister Riisnaes) og Duderhof West (Quisling, Riisnaes eller Fuglesang ??). Avla inte Jonas Lie Politi Kompani edavleggelse ? Hvor og när i så fall ?

3) I Dahls arbeid så nevns det at Kapten Bakke ble sendt til Divisjon WIKING, etter dimmitering. Vet du något om dette ?

4) Vad ble det av Löytnant O/Hjalmar Jacobsen (Troppsfører 1.Kp DnL ved Uritkz) etter at legionen blev opplöst ?

5) Du forteller at de 2 tyske kontorhjelpe som ble sent til deres kompani, Bauer og Wieland, ble truffet av en granat under anfallet ved Uritkz. Ble de kun sårede eller avdöde ?

Med vennlig hilsen

Erik Norling

Kjelstrup sak

Kjelstrup sak

Arbeid

ikke DW

Arbeid

*Kontorhjelp
Eliettehjelpe
Kontorhjelp*

*Arbeid
Saknummer sak nr.*

Torsdag 11. mars 1948

„Fleskekontrakten“ en mislykket affære.

**Hirten fikk 100.000 kroner for å verve
350 frontkjempere — men fikk ingen.**

**Orvar Sæther ønsket ikke at lærerstriden
skulle bli en statssak.**

Orvar Sæther fortsatte sin forklaring for lagmannsretten i går. Han innrømte at han hadde oppfordret til frontinnsats, men erklærte at han helst ville ha sabotert hele vervingen, men både tyskerne, Quisling og legionen hadde passet på.

Det var Quisling som hadde tatt initiativet til den såkalte «fleskekontrakten», som kom i stand mens Sæther fungerte som hirsdsjef. Den gikk ut på at hirten mottok 100 000 kroner av legionen mot å verve 350 frontkjempere blant hirten. Straks kontrakten var ferdig underskrevet, ble den stjålet og publisert. Både tyskerne, Quisling og legionen ble plutselig meget moralske og ble indignert over kontrakten, som ble betegnet som «hvit slavehandel». Da det ble strid om den, hadde Quisling vært lojal og sagt det var han som hadde fått den i stand, men at Kjelstrup hadde gitt den en uheldig form. Det lyktes ikke å verve noen hirdmenn til legionen og pengene ble tilbakebetalt.

Sæther forklarte videre om lærerstriden. Han kunne ikke huske at han etter at lærerne var sendt nordover hadde sendt telegrammer til fylkesførerne om arrestasjon av flere lærere.

Lagmannen: Var det ikke Deres mening at det burde arresteres noen lærere etter utmeldingsaksjonen?

Sæther: Jeg vil ikke si at jeg var en motstander av arrestasjonene, men jeg hadde tenkt å løse saken på en annen måte. Jeg ville at det skulle være en sambandssak og ikke en statsak.

Lagm.: Men hvis nå lærerne fortsatte å protestere?

Sæther: Jeg ville bare la protestene være ugyldige.

Lagm.: Da ville jo det hele bli bare tøv?

Sæther: Ja.

Aktor: Det er altså slik å forstå at De gikk inn for en mildere framgangsmåte, men da Quisling ikke ville følge Deres linje, gikk De lojalt inn for å følge hans?

Sæther: Ja, slik var det.

Om sin holdning til Kirkeneslærerne etter at de var kommet hjem, forklarer tiltalte at han ville de formelt skulle avskjediges, men tas inn igjen etter å ha vært prøvd ved en «fylkesrett». Han mente lærerne hadde fått understøttelse fra hjemmefronten og derfor ville

det være å gi penger direkte til hjemmefronten om Kirkeneslærerne hadde fått etterbetalt sin lønn. I stedet mente Sæther at disse pengene skulle gå inn i et fond som skulle forvaltes av lærersambandet, slik at lærerne måtte vende seg til sambandet om de ville ha økonomisk hjelp. Tiltalte innrømte at han hadde gitt anmeldelse til statspolitiet om at det ved en skole var samlet inn penger til en Kirkeneslærer.

Første vitne i saken var Jens Lund Berentzen, som var intendant i hirdstaben. Han erklærte at hirten allerede fra august 1943 var en del av «rikets væpnede styrker» og en vesentlig del av hirten hadde fått våpenutdannelse da Sæther trådte til som stabsleder i begynnelsen av 1944. Sæther hadde holdt på at hirten ikke hadde noen militær oppgave, men ble trukket med på den linje man allerede var slått inn på.

Blant de øvrige vitner var tidligere sjef for den norske legion, Finn Hannibal Kjelstrup, som forklarte seg om «fleskekontrakten». De 100 000 kronene skulle brukes til å bestride utgiftene ved verving av frivillige. Hvis det lyktes å verve det fastsatte antall, skulle plikten til tilbakebetaling bortfalle. Men da kontrakten ble kjent, mistet den sin effektivitet, sa vitnet.

Saken fortsetter i dag.

mor for enhver nasjonalsinnet og pliktro nordmann.

Jeg appellerer til alle landsmenn. I særdeleshet appellerer jeg til dere, tidligere frontkjempere, om igjen å melde dere til kampen. Det nye «Pansergrenaderregiment Norge» trenger en grunnstamme av utdannede og krigserfarne soldater. Dere skal danne denne grunnstamme sammen med de frontkjempere som nå er utdannet til offiserer. Vis enda en gang et godt eksempel for de andre menn i partiet og for de øvrige landsmenn som ennå står utenfor. La oss vise hva det betyr å være nasjonalsosialist og nordmann.

Det vil komme en tid da alle landsmenn som i dag står utenfor, vil innse at ofrene i denne krig blir brakt også for dem, da vil de bøye seg for eders offervilje og innsats, og være beskjemmet over at de ikke selv var med og gjorde sin plikt.

Kampfeller, landsmenn. I Russland avgjøres Europas og Nordens og dermed vårt hjemlands skjebne.

Vis dere våre fedre verdige. Vis dere verdige heltgjeringene til alle dem som nå har ofret sitt liv for Norges sak. Meld dere til «Pansergrenaderregimentet Norge».

Oslo, 9. mars 1943.

Vidkun Quisling.

1943, mars 30.

Morgenbladet. Av Quislings tale foregående dag foran slottet i Oslo til et nytt kompani frivillige norske politimenn.

I disse dager reiser et nytt kompani av frivillige norske politimenn til fronten, hvor de skal settes inn i kampen mot den røde fare. Det nye politikompani, som ledes av Egil Hoel, skal avløse det første frivillige politikompani som er ventende heim.

I anledning av avreisen mønstret kompaniet i går middag for Ministerpresidenten foran slottet.

..... hvoretter Ministerpresidenten holdt en kort tale til de nye frivillige.

Ministerpresidenten overrakte så kompaniet en vakker fane som han ba de norske frivillige verne om og holde i ære som et minne om fedrelandet og folket vårt.

1943, mai 18.

Aftenposten. Av Quislings tale i Oslo foregående dag.

..... Å føre Norge inn i et germansk statsforbund på den plass som det tilkommer i Europa og dermed skape den eneste mulige sikkerhet for en stor fremtid for det norske folk, i det ser jeg min historiske oppgave. På dens virkeliggjørelse tror jeg, og for mitt folks liv og fremtid kjemper jeg. Det er min faste overbevisning at mitt livsverk, som alltid har vært å tjene mitt folk, her vil finne sin fullbyrdelse.

Vi har Adolf Hitlers ord for at Norge har en stor fremtid og en særlig oppgave å fylle i det nye Europa. Og jeg har hans ord for at Tyskland i den kommende germanske og europeiske nyordning ikke har noen tanke på å kreve mer av Norge enn absolutt nødvendig for våre to germanske folks felles interesser og for Europas sikkerhet, og at nyordningen i Europa, hvis form ennå ikke kan fastlegges, skal bygge på de enkelte folks nasjonale egenart og frie utvikling.

Kampfeller!

Veien ligger også her klar foran oss! La oss gå den med kraft og beslutsomhet. Men en ting må overalt være bestemmende: Nå gjelder det først og fremst å vinne krigen! Vi må alle være besjelet av den samme innsikt i tingene og den samme vilje til total innsats som har brakt tusener av våre kampfeller frivillig til fronten.

Vårt hjerte av nidkjærhet luer,

kast oss på bålet som ved, bare slektene tennes derav

1943, jull.

Major F. H. Kjelstrups skriv til Quislings kanselli, bilagt med:

- Kortfattet oversikt vedr. Den norske Legion, skrevet av major Kjelstrup sommeren 1942.
- P.M. (udatert) fra major Kjelstrup om norske forhold av betydning for tilslutning til Den norske Legion.
- P.M. (udatert) fra major Kjelstrup om Den norske Legions lån til Rikshirden.
- Skriv av 22/12 1941 fra major Kjelstrup til Den høheren SS- und Polizeiführer.
- Major Kjelstrups sirkulære av 8/12 1941 til de frivillige av Den norske Legion. «Hva vil Nasjonal Samling?»

Ad b.

..... Den 10/8 1941 hadde det meldt seg noe over 1700 mann. Ikke så få av disse ombestemte seg imidlertid og trakk seg tilbake, da de fikk rede på at øvelsene her hjemme foregikk uten våpen og utstyr og at utdannelsen med våpen skulle finne sted i Tyskland.

Etter avdelingens ankomst til Tyskland ble bataljonen av bataljonssjefen omorganisert etter tysk reglement (som det senere viste seg uten nødvendighet) med den følge at det krevdes supplering av styrken, et krav som det på grunn av stagnasjon i tilgangen var vanskelig å imøtekomme tilstrekkelig hurtig.

Et kinkig spørsmål under forhandlingene i Berlin var edsavleggelsen.

I norske offiserskretser var det overvelende stemning for å søke oppnådd en ordning med edsavleggelse like overfor N.S.-Fører, som så forutsettes å forplikte seg like overfor Tysklands fører på Legionens vegne.

Ved underhåndskonferanser ble det konstatert

at en slik ordning ikke kunne ventes gjennomført. Det ble derfor ikke fremsatt noe forslag herom fra norsk side.

Under henvisning til krigstilstanden de jure ble det etter konferanse mellom de aktive norske offiserer som ved anledningen var til stede i Berlin, etter forslag av sjefen for Viken bataljon, antydning edsavleggelse til overkommandoen i Finland, hvilket heller ikke ble funnet realistisk. Det viste seg senere at partiledelsen ikke ville vært enig i forslag i denne retning. Det er vel forøvrig sannsynlig at Finland på grunn av sitt daværende forhold til den norske regjering i London overhodet ikke kunne ta imot norske frivillige.

Misnøyen ved feltavdelingen ble faretruende sterk, da avdelingen etter edsavleggelsen ble meddelt at de frivillige nå var bundet til tjeneste for krigens varighet og at de kontrakter som var inngått med Legionsledelsen i Oslo således var ugyldige. I disse kontrakter var i analogi med Finlandshjelpen i 1939 fastsatt en tjenestetid av 6 måneder, hvorav minst 5 i utlandet. Fra norsk side var denne bestemmelse ansett som nødvendig for å få tilslutning. *(begrensning)*

Berlins krav om supplering og Rikshirdens betingelser for å assistere med vervingen førte til at Legionssjefen med N.S.-Førers vitende lot Rikshirden få finansiell støtte til propagandaen i form av et lån (kr. 100.000.—) mot vekselobligasjon — en ubetydelig støtte sett i lys av Rikshirdens store innsats av frivillige, dens omkostninger til verving m. v. Av kretser som ikke kjente sammenhengene ble også dette søkt utnyttet imot staben under propagandabestreltelsen «slavehandel».

Selv om en ikke kan anerkjenne riktigheten av de synsmåter som gjøres gjeldende og selv om det er overmåte sterke argumenter imot denne tilsynelatende uangripelige jus, så er det helt opplagt at henvisningen til den faktiske krigstilstand de jure som ennå råder mellom Tyskland og Norge er en faktor av avgjørende betydning for opinionen i Norge m. h. t. legionen og dermed en avgjørende hindring for stor tilslutning til den.

Det er enn videre ikke tvil om at denne synsmåte vil bli lagt til grunn i sin tid fra flertallets side i det indre oppgjør som må forutsettes å bli følgen av en eventuell avslutning av krigen uten desidert tysk seier. Selv om en muligens kan bortse fra denne eventualitet og selv om de frivillige er fullt på det rene med betydningen av deres innsats for Norges fremtid, så er allikevel denne agitasjon og utbredte opinion meget ubehagelig for dem som trer inn for Finnlands og Nordens sak ved siden av Tyskland i korstoget mot bolsjevismen.

Legionen kan ikke få den plass i folkets be-

vissthet som den fortjener, hvis ikke krigstilstanden de jure bringes til en avslutning.

Og Legionens befall og menige kan først i dette tilfelle med udelt glede gå til løsningen av sin oppgave.

Da Tyskland ikke anerkjenner den norske eksregjering i London, synes det for en rent ytre betraktning ikke konsekvent å oppsette fredslutningen av hensyn til denne eksregjeringens eksistens.

En er oppmerksom på at det for krigsoperasjonene er av betydning for den tyske krigsmakt at krigslovene fortsatt kan gjøres gjeldende i Norge. Det antas imidlertid at tilsvarende fordeler i tilfelle måtte kunne sikres ved vennskapelig overenskomst for varigheten av krigen mot England.

I den P.M. som ble levert i Berlin var foreslått regjeringsdannelse på bredest mulig grunnlag. Forslaget ble forandret av partiledelsen.

F. H. Kjelstrup.

P.S. Ovenstående P.M. ble 5/9 1941 levert Generalløytnant Jüttner i Berlin og av ham videre sendt til Reichskansler Hitler. Gjenpart ble samtidig sendt gjennom Reichskommissar etter å være godkjent av Føreren for N.S.

Ad c.

På grunn av stedfunnen omorganisering av Den norske Legions feltbataljon i Tyskland var det et sterkt behov for supplering av styrken. Da frivillige i tilstrekkelig antall ikke hadde meldt seg, bestemte Føreren 1. oktober 1941 at Rikshirden skulle avgi 350 mann hertil. Legionen avga arbeidshjelp til Rikshirden for å få saken hurtig i orden, men resultatet lot vente på seg.

1943, august 16.

Allenposten. Politifullmektig Ellisen dømt til døden og skutt.

Politidepartementet meddeler:

Politifullmektig Gunnar Ellisen har 9. august 1943 gjentagende nektet å adlyde en av politimessige grunner av Politipresidenten i Oslo utferdiget tjenstlig ordre. Som tilhørende politiet, der representerer Statens væpnede makt, ble han av en politistrafferett funnet skyldig og på grunnlag av § 80, punkt 11 i den militære straffelov av 22. mai 1902 dømt til døden.

Etter at Politiministeren hadde stadfestet dommen og Ministerpresidenten hadde avslått benådning, ble dommen fullbyrdet i morgentimene 16. august 1943.

1943, september 26.

Av Terbovens tale på Isærmøtet.

Som germanere som bekrefter at det har en idealistisk og ikke en materialistisk verdensanskuelse, som bekjenner seg til et liv i kamp, og